

COLUMN 25 juni 2022 – Tekort aan huisartsen

Ik vraag mij wel eens af hoe een serie als Zeg 'ns Aaa, over huisarts Lydie van der Ploeg en haar immer vrolijke huishoudster Mien Dobbelsteen, er tegenwoordig uit zou zien. Ik ben bang dat er weinig humor overgebleven is, in het dagelijkse huishouden van een huisarts.

De marktwerking in de zorg is doorgeslagen. Op de markt is je gulden een daalder waard, maar ik vraag mij ondertussen af wat mijn leven voor zorgverzekeraars en de overheid nog waard is. Huisartsen verdienen in Zuid-Holland in de basis gemiddeld € 4700,-. Ter vergelijking: een boekhouder met een beetje ervaring verdient hetzelfde.

Maar een huisarts doet dit om mensen te helpen en ze weer op de been te krijgen. Een boekhouder doet het doorgaans om, tegen de tijd dat hij of zij met pensioen gaat, je pootje te lichten.

Huisarts. Het moet een passie zijn. Huisartsen willen persoonlijke zorg geven; velen van ons willen persoonlijke zorg ontvangen. Maar tegenwoordig zijn huisartsen managers en voor de zorg manusjes van alles. Voor de overheid zijn ze net als docenten; daar kan ook altijd nog van alles bij. Fietslessen, zwemlessen, luiers verschonen, leren omgaan met sociale media, leren omgaan met fastfood en o ja, je moet ook nog een diploma halen en wee je gebeente als je je administratie niet op orde hebt. Met huisartsen is het precies hetzelfde.

Neem huisarts Daisy Pors. Gisteren was zij uitgebreid aan het woord in het AD. Die zit dagelijks uren aan de lijn om voor haar patiënten een plek te regelen. Het maakt niet uit waar: Ouderenzorg, thuiszorg, GGZ of Jeugdzorg. Gek wordt ze ervan. Uren die ze graag als persoonlijk contact en hulp wil inzetten. En ze moet wel, want wat als zij als huisarts 'nee ik kan u niet helpen' zegt?

Vlak voor Kerst moesten er 12 agenten in kogelvrije vesten aan te pas komen, omdat een patiënt zo doorgedraaid was dat hij twee personen dreigde te vermoorden. De crisisdienst kwam niet opdagen, omdat er alcohol in het spel was en de politie wilde eigenlijk niets doen, omdat de patiënt volgens hen in de psychiatrie thuishoort. Het was de huisarts, die het als blauwhelm en zonder kogelvrijvest moest oplossen.

Er gaat zo veel mis in de zorg, dat Daisy een scheurkalender heeft gemaakt. Op elke dag van de week staat er een tip hoe je de zorg beter kunt maken. Deze scheurkalender heeft zij aangeboden aan de minister, zodat hij op de WC iedere dag de tip van de dag kan krijgen. Maar kennelijk zit hij nooit op de WC, want hij heeft overal schijt aan.

De werkelijkheid is namelijk dat er maar zorgtaken bij komen: de abortuspil moet voorgeschreven worden, de uren-registratie moet worden bijhouden, herkeuring voor rijbewijzen, medische verklaringen voor de annuleringsverzekering en ik kan wel ff doorgaan, maar zoveel tijd krijg ik als columnist niet.

Daisy Pors maakte de scheurkalender overigens niet alleen, maar deed dit samen met de actiegroep 'Help de Dokter verzuipt'. Vernoemd naar de gelijknamige roman en film die

zich afspeelt in De Peel. Ook een prachtig verhaal en een schets van hoe het leven van een huisarts kán zijn.

Er is een tekort aan huisartsen en iedereen merkt dit zodra je een afspraak wilt inplannen. En als het je al lukt, dan duren de consulten ook steeds korter. Krimpflatie heet dat. De eerste huisartsenpraktijken met een lopende band zijn al gesignaleerd. Hoe drukker het wordt, des te sneller de band gaat lopen.

En het gaat nóg drukker worden, want er komen steeds meer mensen in Den Haag wonen, terwijl steeds meer jonge huisartsen de stethoscoop aan de wilgen hangen. Het is ook zakelijk niet meer vol te houden.

Verzekeringsmaatschappijen die de huisartsen moeten vergoeden, gaan er namelijk vanuit dat deze praktijken in maatschappelijk vastgoed zitten.

Dream on! Dat was in de tijd van de wederopbouw. Toen we nog geen marktwerking hadden, toen de mist nog zo dik was dat je je brommer er tegenaan kon zetten. Tegenwoordig is maatschappelijk vastgoed steeds schaarser, omdat het commercieel veel meer waard is.

Dus huisartsen worden steeds meer gedwongen om in commercieel - en dus duur - vastgoed, praktijk te gaan houden. Daar kun je als gemeenteraad iets aan doen door eerst 5x na te denken voordat je maatschappelijke bestemmingen ten gunste van projectontwikkelaars gaat weg-bestemmen. Maar ja, daar vraag je me wat. Nadenken...

Laten we de huisartsen zelf ook ff helpen door dat medicijngebruik terug te dringen. Waarom niet gewoon je verkoudheid uitzieken? Ik belde laatst mijn huisarts omdat ik mij ziek voelde. Als man ben je per definitie de zieligste, als we wat mankeren. Ik was met mijn loopneus dus doodziek. Als laatste redmiddel belde ik mijn huisarts. De goede man vertelde mij dat het herstel wellicht 14 dagen zou duren, maar dat hij voor mij wel een pilletje kon voorschrijven waarmee het in 2 weken over moest zijn.

Huisarts Hedwig Vos, weet mede dankzij haar promotieonderzoek als geen ander hoe je om moet gaan met gender- verschillen. En dan bedoel ik niet de yuppen woke-term 'gender' maar dat er een verschil is tussen klachten bij mannen en vrouwen. Een promotieonderzoek waarmee zij overigens de Corrie Hermann-prijs heeft gewonnen. Voor wie Corrie Hermann niet kent, zij zorgde er als 2e Kamerlid voor dat we nu rookvrije werkplekken hebben. Hulde aan Hedwig en Corrie.

Laten we samen zorgen dat we de huisartsen ontlasten, dat we studiefinanciering weer op orde hebben zodat de geneeskunde-studies betaald kunnen worden, dat we voldoende maatschappelijk vastgoed hebben. Laten we zorgen dat beroepen in de zorgketen weer aantrekkelijk worden. Draai eens een dagje mee in de zorg en zie hoe dankbaar werk het is. Of doe, net als ik, eens een uurtje in de week vrijwilligerswerk in de zorg. Heb ik er tijd voor? Nee. Maak ik er tijd voor? Ja! Vroeg of laat heb je onvermijdelijk een huisarts nodig. En daarom moeten we het voor Hedwig en Daisy en al die 1000-den huisartsen in Nederland opnemen.

Of voor huisarts Barbara de Doelder. Onlangs verzuchtte zij in een NOS-interview dat het kraakt in de zorg. Het probleem is dat, als je in een krakend huis woont, je het op een gegeven moment niet eens meer hoort. Het wachten is dan op het moment dat de boel instort en ik ben bang dat dit niet zo lang meer op zich laat wachten.

Ik denk dat ik maar weer eens een afspraak ga maken met de huisarts. Om een bos bloemen te geven en te vragen hoe ik kan helpen. Al is het maar om de stoep te vegen, koffie te halen of door in de rol van chauffeur met hem visites te rijden. Kan ik ondertussen misschien tips voor mijn loopneus krijgen.